

[Aksel Møller.]

resultat var gjort op, lagde man imidlertid mærke til, at det radikale venstre ikke uden videre og efter gammel parlamentarisk tradition bøjede sig for sejrherren og for valgresultatet. Det berettes, at kong Erik blev myrdet i Finnerup lade Skt. Cæcilie nat 1286, man kender ikke klokkeslættet; mordene var foregivne venner. Det ærede medlem hr. Erik Eriksens naturlige vej til ledelsen af dette land som ny statsminister blev barrikaderet af det radikale venstre den 16. maj kl. 15 på Amalienborg; her kender vi klokkeslættet for de foregivne venners indsats, for da rådede det radikale venstre til, at forhandlinger om dannelsen af en bred regering blev overladt ikke til valgets sejrherre, men til den, der tabte valget. Da fragede det radikale venstre grundsetningerne i parlamentarismen. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det var pokkers!). (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det er vanvittigt!). Jeg kan ikke vente på forhånd, at den højtærede økonomiminister eller den højtærede stats- og udenrigsminister skal være enige med mig; når de protesterer fra deres pladser, har jeg nærmest fornemmelsen af, at de synes, der her røres ved noget centralt.

Hvad skete den 16. maj andet end netop dette, at det radikale venstre spærrede vejen for den, der havde vundet valget, for det ærede medlem hr. Erik Eriksen? Og på intet tidspunkt lod det radikale venstre ledelsen af disse forhandlinger slippe ud af hænderne på den nuværende statsminister, der da var fungerende statsminister. Det var altså først henimod slutningen, da det var ved at glippe, eller da det allerede var glippet, at ordningen kom i form af den politiske kortslutning, der skete i retsforbundet. Jeg forstår ikke, hvorfor den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard, er så interesseret i at protestere mod denne fremstilling, mod denne opfattelse af det, der skete. Den højtærede minister hr. Bertel Dahlgaard har jo aldrig nogensinde hjulpet nogen borgerlig regering til magten

i Danmark, aldrig nogen sinde undtagen i situationer, hvor socialdemokratiet ikke var til at drive til regeringen eller ligefrem havde nedlagt regeringsmandaterne. Det være langt fra mig at ville lære den højtærede minister det radikale venstres historie; men af denne enkle sandhed vil han ikke udstede noget dementi.

Vi ved jo, hvilket forsvar man har stillet op for det, der skete den 16. maj og de følgende dage, da de radikale bevidst vendte deres politik mod det ærede medlem hr. Erik Eriksen, mod venstre og mod det konservative folkeparti; forsvaret er deres tilbud om en ren venstre-regering. Dette tilbud skal være den knage, hvorpå de hænger deres tøj. Om det vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning. Jeg tror ikke, at nogen, der kender det ærede medlem hr. Erik Eriksen, kan mene, at hans handlefrihed kan deponeeres uden for ham selv.

Jeg er overbevist om, at enhver, som kender hans politik, og især alle, der kender samarbejdet mellem det konservative folkeparti og hans parti, venstre, vil vide, at det konservative folkeparti ikke kunne og ikke ville modsætte sig dannelsen af en ren venstre-regering under hans ledelse, naturligvis, der er ingen hemmelige protokoller her, ikke noget om, at nogen har skrevet under på fostbroderskab med blod; der er bare en enighed om, hvad der er den rigtige politik, og der var i den situation enighed imellem os om, at det for fremtidens som for øvrigt også for øjeblikkets skyld ikke ville have været rigtigt at danne en ren venstre-regering. Netop fordi vi har givet disse råd på grundlag af disse synspunkter, har det konservative folkeparti sit ansvar — og er parat til at bære det — sit ansvar for, at udgangen på den situation blev, at der ikke blev dannet en ren venstre-regering.

Man kan så diskutere, hvordan en ren venstre-regerings stilling var blevet. Jeg tror, at den var blevet fange hos det radikale venstre. Jeg tror kun, den kunne være dannet under den forudsætning, at den